

българче, дето и да го намърѣха. Тука край баща си азъ бѣхъ сигуренъ. Дори турчетата се сприяеляваха съ мене, приемаха ме въ своитѣ игри, показваха ми рѣдки играчки, които ние беднитѣ не знаехме. Тѣ се ползуваха съ неограничена свобода. Родителитѣ имъ не ги товаряха съ никаква работа, не имъ се и караха. Така растѣха. Постоянно имъ внушаваха тѣхното превъзходство надъ раята. За това тѣ израстваха обикновено необуздани, безъ домашна дисциплина. Когато скитаха, вече пораснали, изъ кѣрища, тѣ се отдаваха на бѣсни, блудни оргии, ако случайно намърѣха самотни българчета — било момичета или момчета. Пазаренъ день селяни и селянки донасяха кошници съ яйца за проданъ. Не рѣдко тия пакостници си правѣха забави: замърѣяха съ камени яйцата, въпрѣки молбитѣ и увещанията на продавачитѣ. Особно грънчаритѣ си патѣха. Колко стомни, паници, подници, гивечи тѣ продадѣха, почти толкова имъ и трошеха.

Нашата кѣща бѣше спретната и чиста. Предъ севернитѣ и западнитѣ ѳ прозорци, предъ чардака, който стоеше на северъ, се разкриваше цѣлата турска половина отъ града, защото кѣщата ни бѣше кацнала високо въ рида. Долниятъ етажъ служеше за изба — бѣше издѣлбанъ въ самия ридъ. Горния служеше за живѣене. Тамъ имаше две широки стаи и кухня, което бѣше разкошъ за тогавашно време. Ако не умѣеше баща ми самъ да строи, ние никога не бихме имали това. Откъмъ хълма на югъ имаше и прозорци и врата. Презъ нея ние лесно можехме да възлизаме на върха и отъ тамъ къмъ гората.

Отъ северъ по стѣлба съ много стѣпала ние слизахме въ двора, или по-право въ градината. Презъ нея по тѣсна пѣтечка излизахме презъ двукрила порта на улицата край рѣката. Градината ни бѣше голѣма. Имаше много овощни дървета. Между тѣхъ единъ голѣмъ орѣхъ и една едра черница ми правѣха силно впечатление. У мене постоянно се бунтуваше нетѣрпение, кога веднажъ ще стана толкова голѣмъ, че да мога да стигамъ върховетѣ имъ, дето често